

VAS Máté

JELENLÉT

Félálomban az ölelésből kiszabadulva, túszként visszakéredzkedve: igazat adunk, egyetértünk, hevüljön az együttlét, ez a túlfújtt léggömb, ami éppen azért szép, mert robbanásig telt. Szereti Kertészt, csak amikor népiábról ír, az unatja mérhetetlenül. Ingerencia ébred benne, hogy lapozzon, vitatkozzon vele, és van, hogy tényleg lapoz, és van, hogy vitatkozik, és jó, hogy mindez szemtanú nélkül marad. Elejthetné ezt egy interjúban, de nem teszi, mert a karaktergyilkosság erőltetett menet, és ha nem akad senki, aki felháborodna ezen, annál szomorúbb. Nem akarok egy olyan országban élni, ahol mindenki ugyanúgy ostoba, mert az egyformaság izgalmakon túl reményt se tartogat. És a biztonság? Kiszámítható az is, a fegyőr ma is megtagadta a fejadagot, és amikor fekszel a priccsen, nyílt lappal köszönt, leszögezi: ez nem egyszeri eset, hanem hagyomány. Gondoltam, szólok, ne járj úgy, mint a madagaszkári herceg, amikor Hollókőn járt. Élvezi az áprilist, de nem ez volt a séta, a látogatás célja, és sikoltó, menekülő asszonyokat és őket teli vödör vízzel üldöző magyar férfiakat lát, és a madagaszkári herceg arra gondol: ezek a magyar férfiak ilyenek, vödör vízzel kergetik az asszonyokat, amikor pad mögül a hajuk cibálása már nem vált ki ingerenciát. És ráncolod a szemöldököd, aggodalom fog el, mert nem léphetsz mellé, hogy elmagyarázd, a magyar férfiak nem ilyenek, páran, igaz, kiváltképp a hollókői férfiak, de ez nem reprezentatív, és aggodalom fog el, amiért a szóhasználatod azt a benyomást kelti, hogy egy tudálékos fehér európai vagy, de hát nincs mit tenni, egy fehér európai vagy, és vannak napok, amikor tudálékos fehér európai vagy, és reggelente fogat mosol, a tükörbe nézel, és azt mondd: not today. Mosolyogsz, szemtanú nélkül, mert önmagát tanúként nem idézheti az, aki igényt tart a jóindulatra, ami mindig másoké, a jóindulat likviditása a legfontosabb, és az olyan szavak használata, amelyeket mindenki megért, attól függetlenül, hogy villamoson ül, nem túl közeli hozzátartozó halála által felkavartan, olyan találkozóra siet — közben olvas —, ami még jól végződhet, akárhogy végződhet, és mindenhová ebben a tudatban kellene tartani, hogy a dolgok még akárhogy, tehát jól is végződhetnek.

De amíg ezt leírom, addigra már egyre kapkodóbban veszed a levegőt, mert a magára hagyott, meg sem szólított madagaszkári herceg miatt is ne ismerhetné ezt a szót, honnan ez a kontinensnyi gög, a tapintatból kikandikáló lenézés, hogy azt feltételezted, egy Hollókőn sétálgató férfi, aki nem érti a többi férfit, el nem oszlatott tanácsalanságából kifolyólag még bizonyos szavak jelentésével sincs tisztában? Aggodalom fog el, ekkor már haragszol magadra, amiért tettlegesség helyett csak terveket szövögetsz, addig vársz a függöny mögött, amíg a felháborodott közönség ott nem hagyja székeit, kilépsz, és mivel a tökéletes tánc megalkotásában az segít, hogy nem veszel tudomást a tánc tulajdonképpeni címzettjeiről, eltáncolod, és a taps hiánya fogad. Felszisszensz, szar voltam, de érzed, hogy ez hazugság, utána az égve felejtett reflektorokra nézel, mintha furcsább lenne mindez az üresen tatóngó nézőtérenél, ami egy vöröslő száj, amiben vörös székek a fogak. Úgy tekintesz a torok mélyére, hogy azzal hülyíted magad, a világosító hibája ez is, nem a tiéd, és miért is fontos, hogy minden tökéletes táncnak címzettje legyen, ha elszabadul a testből a mozgás a test körül, majd egy öreg exorcista tehetségétől tartva másba költözik.

Pedig egyáltalán nem biztos, hogy ott tökéletes lesz,
de lehet, még indulása előtt volt tökéletlen, és a költözés
után lesz azzá. Nincs mit tenni, így megy ez, mert máshogy
nem derülnek ki az olyan fontos dolgok, mint a magyar férfiak milyensége
bizonyos napokon, egy madagaszkári herceg lexikális tudása,
és különben is, ha ide látogatott, és pont ezen időszakot választotta ehhez,
akkor mégis mi a picsát gondolt, mert buszra szállhatnak még a hollókői férfiak,
Ferihegyen meg repülőre, és meg se állnak Madagaszkárig,
és a buggyos fehér ingben, fekete mellényben verejtékezve
nézik a lemurokat, kaméleonokat, és kérdezzetik, hogy mi ez,
és amikor a herceg elállja a fővárosba vezető utat,
testével védve a madagaszkári nőket a vödör tartalmától,
és a tüdőbajban vergődő, vért hányó magyar asszonyokra gondol,
akkor a hollókői férfiak kinevetik. Tessék, idáig jutottunk,
az aggodástól a némileg kifogásolható tapintaton át
a fenyegetőzésig. És még most se lép senki a herceg mellé,
elhagyatva, előítéletektől kiszolgáltatottan töpreng,
és gyanú ébred benned, szörnyülködés helyett épp sajnálkozik,
amiért nincs buggyos inge, és nem állhat be a hollókői férfiak közé,
mert ezek a madagaszkári hercegek ilyenek, nem mindegyik,
de ez az egy, éppenséggel, lehet az. Szétárad benned a nyugalom,
amiért erre a bércre is felkapaszkodtunk közösen. Most, a háborgás,
feltételezősdi és aggodás völgyeit bebarangolva, úgy tűnik,
egy madagaszkári herceg is lehet fehér európai, és egy fehér európai is
madagaszkári herceg. Persze erre a köztűre azért volt szükség,
hogy megfeledezzünk Kertészről, mármint a róla elhangzottakról,
mert jó a polcról leemelni, szóba hozni, még ha ennek
következményei is lehetnek. A matracon arrébb hengergőzve
a mobilodért nyúlsz, és mint egy saját miséjét unó pap,
aktualitásokba menekülsz: amíg lángol a Notre-Dame,
vicceseket mondunk, keressük azok figyelmét, akik tudják,
mi az a Burzum, és elzárkózunk a magyar lakosság
kisebbségi hányadától, amelyik a Burzum hallgatását is űzi,
az ő tetszésnyilvánításuk némileg rossz színben tüntet fel,
összezavarodunk, és Frolló, a lantját pengető Néró,
a Disney jut eszünkbe, mert ezek biztonságos cölöpök, és már
nem is érdekesek a lángok, annyi minden más jut eszünkbe róluk,
hogy most ezen gondolatoknak örvendezünk. Képzeld, lefekvéshez
készül a Fox, és csak lámpa mellett meri ezt tenni, mert fél,
anyja szavai jutnak eszébe: ha rossz leszel, jön a Disney és felvásárol!
És sikoltozni kezd a vállalat, rossz voltam, de ez is egy olyan vicc,
ami többé nem az, mert a Disney nem bír magával, és az összes
csattanót magáévá teszi, amíg Zuckerberg katakombáiban jár,
és közben utálja azt a férfit, aki nagyon magasról ugrott le,
és mindenki szereti, de emlékszik még bárki az arcára?

Hiszen sisak volt rajta, a sisakra bezzeg emlékeznek;
bennem serteper tél az egész világ, ahogy én ezekben a
titkos katakombákban gyakorlom, hogyan fogok elszökni
azok elől, akik nem elégszenek meg egy megosztással,
hogy oda kellene menni, és jól pofán verni azt a gyereket,
posztolják. Kezdem azt érezni, hogy az emberiséget csak
lángoló templomok, új-zélandi nációk és agyonlőtt karikaturisták
tudják összehozni, mondod, hogy eltereld a figyelmet a hercegről.
Egyébként se tudsz madagaszkáriul, gondoljon, amit akar,
utána szabaduljon meg tőle, mint a magukra adó közszereplők
az együttérzést nélkülöző iróniától. Becsukott szemmel
tisztázzuk magunkban, hogy tartózkodunk az öleléstől, mert a másik
bizonyára alszik, és lopva büszké vagyunk magunkra, amiért
ennyi tapintat kering bennünk, és akadnak még fontosabb dolgok,
mint egy érintés.